

Bukarest: V cerkvi sv. Jožefa.

tako“, mu odgovorim kolikor mogoče flegmatično in resno. „Ob počitnicah sem bil cooperator v svoji domovini; sicer pa študiram modroslovje na Dunaju.“ Gospod tajnik je bil z mojim odgovorom zadovoljen; sedel je in zapisal v potni list, da sem „javljen dlja sledovanja v Rossiju“, to se pravi: Dobil sem dovoljenje, da smem po-

tovat v sveto Rusijo, in sicer celo brez vsakih pogojev. Vrata v Rusijo, ki so sicer katoliškemu duhovniku zaprta s sedmerimi pečati, so mi odprta na stežaj. In vendar mi niti najstrožji moralist ne more očitati najmanjšega pregreška. Res, da nisem potoval v Odeso, — zamudil bi se bil s tem najmanj pet dni — res, da sem moral plačati takse dva rublja in 25 kopejk, dovoljenje sem dobil pa vendarle.

Kaj si je neki tajnik mislil pri besedi „cooperator“? Morda suplenta na državni gimnaziji in to — ob počitnicah! V hotelu so me v potno knjigo vpisali kot trgovca; mislili so najbrže, da je „cooperator“ „compagnon“ kake trgovske tvrdke!

Bukarest: Spomenik Mihajla Zmagovavca.

(Dalje.)

Idilica.

Nad planinami
višnjevo je vse,
pod planinami
višnjevo je vse,
na planinah pa
snežnobelo vse . . .
In očem se zdi,

da ves krog planin
kakor živ visi
sredi visočin . . .
Duši pa se zdi,
kot bi prav tako
prosto dvignjena
bila nad zemljo . . .

Silvin Sardenko.